REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-1731/2018-45

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji Almi Beganović, u pravnoj stvari tužitelja Ive Vlašice iz Zagreba, Između dolaca 18, Mokošica, OIB: 06089900853, kojeg zastupa punomoćnik Antun Missoni, odvjetnik u Dubrovniku, protiv I. tuženika Zagrebačke banke d.d. iz Zagreba, Trg Bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupan po punomoćniku Branimiru Škurli, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Bekina, Škurla, Durmiš i Spajić iz Zagreba i II. tuženika Atlantic Trade d.o.o., Zagreb, Miramarska 23, OIB: 65106679992, radi isplate, nakon održane javne i glavne rasprave održane 25. rujna 2026. u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Berislava Velića, odvjetnika, punomoćnika I. tuženika Rudolfa Tomašinca, odvjetnika, te punomoćnice II. tuženika Mateje Kraljević, 29. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

Nalaže se I. tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. isplatiti tužitelju Ivi Vlašici ukupan iznos od 3.422,62 EUR-a uvećan za zakonske zatezne kamate koje teku:
- na iznos od 14,60 EUR-a od 25. kolovoza 2017.g. do isplate,
- na iznos od 114,80 EUR-a od 25. kolovoza 2017.g do isplate,
- na iznos od 320,00 EUR-a od 11. rujna 2017.g. do isplate,
- na iznos od 53,10 EUR-a od 11. rujna 2017.g. do isplate,
- na iznos od 2.920,12 EUR-a od 22. rujna 2017.g. do isplate,

sve prema stopi koja se do 31. prosinca 2022. određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

I. Dopušta se preinaka tužbe tužitelja predložena podneskom od 27. srpnja 2018. godine.

II. Utvrđuje se da je u odnosu na II. tuženika Atlantic Trade d.o.o. parnica prestala teći.

III. Nalaže se I. tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. isplatiti tužitelju Ivi Vlašici troškove parničnog postupka u iznosu od 1.547,43 EUR, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev I. tuženika za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je Droga d.o.o. Buje, Digitronska 33a, MBS: 0400837, matični broj: 03793842, kojem društvu je II. tuženik pravni slijednik uslijed višestrukih pripajanja društava, ishodovao protiv tuženika rješenje o ovrsi Trgovačkog suda u Dubrovniku posl.br. Ovr. 14/06 od 27. siječnja 2006. Navedena ovrha je obustavljena temeljem rješenja Trgovačkog suda u Dubrovniku posl.br. VI. Ovrv. 14/06-11 od 16. siječnja 2007., koje rješenje u točki I. o obustavi ovrhe potvrđeno od strane drugostupanjskog Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. Pž-964/07-4 od 25. rujna 2008. Navedeno rješenje o obustavi ovrhe dostavljeno je svim sudionicima u postupku. Bez obzira na navedeno rješenje ovrhovoditelj tj. tuženik nije obavijestio FINA-u o obustavljenoj ovrsi te je potraživanje „ostalo" i dalje zabilježeno u očevidniku o redoslijedu plaćanja koji se vodi pred FINA-om. Tužitelj je pokušao i sam obavijestiti FINA-u o obustavljenoj predmetnoj ovrsi te predložio da se ista briše iz očevidnika, no ista ga je obavijestila da ne može postupati po ovjerenom presliku rješenja o obustavi dostavljenom od strane ovršenika. U kolovozu i rujnu 2017. tuženik je prisilno naplatio iznos od 25.787,76 hrk u istom ovršnom postupku koji je pravomoćno obustavljen. Iako je tužitelju jasno da obustava ovrhe ne znači oprost duga, ovrhovoditelju je da li će pokrenuti novi ovršni postupak ili ne, a ovrhovoditelj u konkretnom predmetu nije pokrenuo novi ovršni postupak, no u svakom slučaju nakon pravomoćnosti gore navedenog rješenja o obustavi ovrhe u istom ovršnom postupku nije mogao tj. smio naplatiti navedeno potraživanje. Iz same već spomenute drugostupanjske presude je jasno se obrazlaže da bi temeljem ovršne isprave ovrhovoditelj trebao pokrenuti novi ovršni postupak radi prisilnog ostvarenja te tražbine na drugom predmetu ili sredstvu ovrhe. (st.3) Ukazuje se da bi u tom novom ovršnom postupku radi namirenja tražbine utvrđene predmetnim rješenjem o ovrsi mogao istaknuti prigovor zastare, što mu je ovakvim nezakonitom provedbom onemogućeno. Tužitelj se nakon saznanja za navedenu isplatu obratio tuženiku dopisom od 20. veljače 2018. te zatražio povrat iznosa novca koji je nezakonito naplaćen od njega, a na koji dopis usprkos obećanju tuženika nije dobio nikakav odgovor. Predlaže naložiti II. tuženiku da isplati tužitelju ukupan iznos od 25.787,76 hrk uvećan za zatezne kamate od dana nakon dospijeća svakog pojedinog iznosa do isplate.

2. II-tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je nesporno da je ATLANTIC TRADE d.o.o. pravni slijednik DROGE d.o.o. BUJE, Digitronska 33 a. Nesporno je, također, da je DROGA d.o.o. BUJE vodila ovršni postupak pred Trgovačkim sudom u Dubrovniku, poslovni broj Ovrv-14/06, protiv ovdje tužitelja, odnosno tada: MINI MARKET „NIKOLINA“, vlasnik IVO VLAŠICA, zbog neplaćenog iznosa od 8.571,80 kn, a koji postupak je pravomoćno obustavljen zbog nedostatka novčanih sredstava na računu ovršenika, ovdje tužitelja. Međutim, netočno je da je ovrhovoditelj, ovdje tuženik, o obustavi postupka trebao obavijestiti Financijsku agenciju, te da je zbog toga tužitelju

tijekom 2017. obustavljen iznos koji ovdje potražuje. Naime, sukladno odredbama Ovršnog zakona, kada se radi o sudskoj ovrsi, a što je ovdje slučaj, Sud je jedini ovlašten i nadležan obustaviti ovrhu te obustavu ovrhe naložiti strankama i ostalim tijelima u postupku. Ovrhovoditelj ne samo da to ne mora napraviti, već ovrhovoditelj na to nije niti ovlašten. Da je kojim slučajem ovrhovoditelj sam poslao Financijskog agenciji nalog o obustavi, Financijska agencija bi ovrhovoditelju odgovorila isto ono što je odgovorila i ovršeniku 2. kolovoza 2017. kada ju je isti obavijestio o obustavi, a to je da FINA nije zaprimila rješenje o obustavi ovrhe niti od suda niti od Zagrebačke banke, FINA ne može postupiti po presliku rješenja o obustavi dostavljenog od strane ovršenika“ / ili ovrhovoditelja. Naime, ovdje se radi o tome da je predmetno rješenje, tijekom ovršnog postupka, bilo na provedbi kod Zagrebačke banke d.d., u kojoj je ovršenik, ovdje tužitelj, imao otvoreni račun. Zagrebačka banka d.d. je rješenje o ovrsi samoinicijativno proslijedila Financijskog agenciji na provedbu, slijedom čega Financijska agencija nije niti bila obavještena od Suda o obustavi. Nadležni sud je Zagrebačkoj banci poslao rješenje o obustavi, međutim, Zagrebačka banka d.d. je propustila o tome obavijestiti Financijsku agenciju. Dakle, Zagrebačka banka d.d., ako je već proslijedila Financijskoj agenciji rješenje o ovrsi na provedbu, istu je trebala i obavijestiti o obustavi postupka, a to nikako nije trebao niti mogao ovrhovoditelj, ovdje tuženik. Štoviše, ovrhovoditelj nije ni mogao znati da je predmetno rješenje u redoslijedu naplate kod Financijske agencije, budući da je tijekom postupka od strane Suda rješenje o ovrsi poslano isključivo Zagrebačkoj banci d.d. na pljenidbu. Zagrebačka banka d.d. je, kako je već istaknuto, sama predmetno rješenje proslijedila Financijskoj agenciji. S druge strane, tužitelj je morao znati da ima blokadu na vlastitom računu te je trebao skrbiti o svojim interesima i tražiti od Suda ili od svoje banke (Zagrebačke banke d.d.) da obavijeste FINA-u o obustavi postupka. Ovršenik je to napravio tek 2. kolovoza 2017. Zagrebačka banka d.d. se, nakon toga, obratila tuženiku sa zahtjevom za povratom sredstava, te je u dopisima od 12. listopada 2017. navela da je predmetno rješenje o ovrsi Zagrebačka banka sama proslijedila na postupanje Financijskoj agenciji 1. siječnja 2011. Nadalje, apsolutno je netočno da je u kolovozu i rujnu 2017. godine tuženik prisilno naplatio iznos od 25.787,76 HRK. Tuženik je, bez ikakve radnje sa svoje strane, tijekom prošle godine dobio tri uplate sa računa tužitelja i to: 25. kolovoza 2017. iznos od 865,00 kn, 11. rujna 2017. iznos od 2.811,10 kn te 22.09.2017. iznos od 22.001,66 kn odnosno ukupno iznos od 25.677,76 kn. Uvidom u svoje poslovne knjige, tuženik je utvrdio postojanje duga tužitelja, i to po čak dva ovršna postupka: Dug od 8.571,80 kn koji datira iz 2004. godine, a koji je utužen pod poslovnim brojem Ovrv-14/06 Trgovačkog suda u Dubrovniku te dug od 8.890,39 koji također datira iz 2004. godine, a koji je utužen pod poslovnim brojem Ovrv-1198/04 i pod poslovnim brojem Ovrv-862/06 Trgovačkog suda u Dubrovniku. Poziva se na čl. 214. stavak 1. i čl. 221. Zakona o obveznim odnosima. Dakle, zastarom dug koji nije plaćen i dalje postoji, samo je vjerovnik izgubio pravo sudskim putem zahtijevati ispunjenje obveze. Tuženik, u ovom slučaju, nije zahtijevao ispunjenje obveze, niti je prisilno ustegnuo ikakav iznos od tužitelja. Da li je predmetni iznos naplaćen propustom Zagrebačke banke d.d. ili nije, nije stvar tuženika, već tužitelja i Zagrebačke banke d.d. Tuženik je s računa tužitelja dobio iznos od 25,677,76 kn duga koji, iako je zastario, i dalje postoji, a s kamatama čak i premašuje iznos naplaćenog duga. Slijedom svega navedenog, razvidno je da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan, slijedom čega tuženik predlaže Sudu da tužbeni zahtjev odbije u cijelosti te naloži tužitelju da nadoknadi tuženiku trošak sudskih pristojbi.

3. Tužitelj je podneskom od 27. srpnja 2018., a s obzirom na činjenice koje je saznao iz odgovora na tužbu ATLANTIC TRADE d.o.o. Zagreb od 5. lipnja 2018. proširio tužbeni zahtjev i u odnosu na Zagrebačku banku d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, 10 000 Zagreb i to kao prvotuženika, dok ATLANTIC TRADE d.o.o Zagreb označuje kao drugotuženika te dostavlja ispravljenu tužbu. Naime, premda je tužitelj, prije nego što mu je prisilnom naplatom preko Fina-e neosnovano naplaćen gore naznačen iznos dopisom kontaktirao Zagrebačku banku d.d. da ga se informira zašto rješenje o obustavi predmetne ovrhe nije dostavljeno FINA-i te da se isto čim prije dostavi, na dopis tužitelja Zagrebačka banka d.d. nikad nije odgovorila. Iz odgovora na tužbu Atlantic trade d.o.o. i priloga tužitelj smatra da je Zagrebačka banka de facto priznala svoju odgovornost te učinila je nespornim tri odlučujuće činjenice: da je Zagrebačka banka d.d. uredno zaprimila rješenje o obustavi predmetne ovrhe još 15. prosinca 2008., da je Zagrebačka banka d.d. 1. siječanja 2011., usprkos uredno zaprimljenom rješenju o obustavi ovrhe proslijedila Financijskoj agenciji predmetnu ovrhu na provedbu i Zagrebačka banka d.d. nespornim je priznala i visinu tužbenog zahtjeva u onom dijelu na koji se poziva u svojim dopisima. S obzirom na navode Atlantic trade d.o.o. iz odgovora na tužbu tužitelj se očituje kako slijedi: Atlantic trade d.o.o. priznaje da je primio uplate u visini od 25.677,76 kn te u tom dijelu de facto priznaje visinu tužbenog zahtjeva. Ističe da tužitelj nije ispunio obvezu osobno ni dobrovoljno. Dužnik odnosno tužitelj nije svojom dispozicijom - dobrovoljno ili samoinicijativno ništa podmirio ni dao. Iznos mu je ustegnut s računa u postupku prisilne naplate putem nadležnog tijela od ovršenika temeljem valjane pravne osnove. Međutim, u konkretnom slučaju rješenjem o obustavi ovrhe od 16. siječnja 2007. „otpala" je procesna osnova po kojem Atlantic trade d.o.o. kao ovrhovoditelj mogao u ovom postupku teretiti račune ovršenika ovdje tužitelja. Tužitelj smatra da je upravo svojim radnjama odnosno svojim propuštanjem radnje II. tuženik, doveo do prijenosa novčanih sredstava sa računa tužitelja na svoj jer usprkos rješenju o obustavi ovrhe i znajući da mu je prestalo pravo zahtijevati ispunjenje obveze" formalno nikad nije prestao zahtijevati, jer bi u suprotnom to na neki način i manifestirao povlačenjem prijedloga za prisilnu naplatu, obavješćivanjem o tome i FINA-u i sl. U tom postupku ovrhovoditelj je trebao znati u kojem je stadiju postupka njihov predmet (jer koliko je to ovršenikov „predmet" toliko je i ovrhovoditeljev - dvostrani postupak- s dvije stranke na suprotnim stranama), pa je trebao znati i znao je da mu je prestalo pravo zahtijevati ispunjenje, a nepoduzimanjem nikakve formalne radnje u tom smislu de facto je „nastavio zahtijevati", te je stekao određeni novčani iznos koji inače ne bi stekao. Tužitelj je tražio da se rješenje o obustavi ovrhe dostavi FINA-i od svih uključenih u predmetni postupak, i to od: 1. suda i 2. Zagrebačke banke. Dok će tuženici vjerojatno prebacivat odgovornost sa sebe, tužitelj i dalje ostaje bez povećeg iznosa novca koji mu je uzet bez postojanja svih valjanih pretpostavki za to.

4. I. tužena navodi da je zaprimila ispravljenu tužbu tužitelja kojom tužitelj u osnovi osporava provedbu pravomoćnog Rješenja o ovrsi Trgovačkog suda u Dubrovniku posl.br. Ovr-14/2006. od strane Financijske agencije (u daljnjem tekstu Fina) u postupku prisilne naplate po navedenom rješenju o ovrsi iz razloga da je predmetna ovrha obustavljena. Predmetnom tužbom tužitelj traži isplatu izravno naplaćenih iznosa od strane FINA-e po osnovi navedenog rješenja o ovrsi. I. tužena nije zaprimila odgovor na tužbu II. tuženika od 5. lipnja 2018. te se protivi tužbenim zahtjevima specificiranim u ispravljenoj tužbi. Ističe prigovor promašene pasivne legitimacije. Naime, provođenje prisilne naplate je od 1. siječnja 2011. u nadležnosti Fine, a ne poslovnih banaka jer je od tada na snazi Zakon o platnom prometu (objavljen u NN br.

133 od 5. studenoga 2009.) kojim se hrvatski bankarski sustav prilagodio europskim standardima i uskladio s europskom bankarskom praksom, kao i Zakon o provedbi ovrhe nad novčanim sredstvima (objavljen u NN, br. 91 od 23. srpnja 2010.) Od 1. siječnja 2011. nadležnost za prisilnu naplatu preuzela je Financijska agencija fizičkih i pravnih osoba. Ukoliko je provedbom prisilne naplate od strane FINA-e, Podružnice Dubrovnik, tužitelju neosnovano ustegnut određeni iznos po rješenju o ovrsi po kojem je ovrha već bila obustavljena, za isto ne odgovara I. tužena Banka. Naime, kako proizlazi iz navoda tužbe i priložene dokumentacije o prepisci tužitelja o obustavi ovrhe Trgovačkog suda u Dubrovniku od 16. siječnja 2007.g., FINA je još 2. kolovoza 2017. imala saznanja da je donijeto Rješenje o obustavi ovrhe budući je ovjereni preslik istog sam tužitelj dostavio odnosno pravovremeno obavijestio i ukazao na moguću štetu prisilnom naplatom rješenja o ovrsi koje je obustavljeno. No, unatoč tome FINA je postupila po Rješenju o ovrsi. FINA odgovara za zakonito postupanje u provedbi ovrhe na novčanim sredstvima. Utuženi iznos II. tuženik je neosnovano stekao prisilnom provedbom rješenja o ovrsi Trgovačkog suda u Dubrovniku posl.br. Ovr-14/2006. Stoga zakonske pretpostavke za naknadu štete od strane I. tuženika nisu ispunjene. Nije sporno da je I. tužena radi prisilne naplate zaprimila Rješenje o ovrsi posl.br. Ovrv-14/06 Trgovačkog suda u Dubrovniku 03. travnja 2006. Rješenje je istog dana uneseno u sustav i stavljeno u redoslijed naplate. Dana 15. prosinca 2008. je od strane Trgovačkog suda u Dubrovniku zaprimljena obustava osnove OVRV-14/06, no u pregledu unesenih osnova nema informacije da je obustava provedena. Napominje da se prema odredbama Zakona o obrtu ovrha obavlja protiv osobe koja obavlja gospodarsku djelatnost stoga naziv ovršenika u predmetnom rješenju nije bio ispravno naveden. Na obustavi postupanja, odnosno u predmetnom rješenju o obustavi ovrhe pogrešno je navedeno ime vlasnika obrta, umjesto „IVO VLAŠICA vl. obrta Trgovina Mini market Nikolina OIB 06089900853" navedeno je "Mini market Nikolina, vl. IVA VLAŠICA". Za sada I. tužena ne raspolaže informacijom da li je zaprimljena obustava vraćena sudu radi neispravnosti i nepotpunosti podataka ovršenika jer na istom nije naveden broj računa ili MB klijenta, zbog koje manjkavosti je rješenje o obustavi moguće vraćeno sudu, odnosno nije evidentirana obustava navedenog rješenja. Stoga predlaže sudu da se provede dokaz uvidom u spis Trgovačkog suda u Dubrovniku posl.br. Ovrv-14/06 radi utvrđenja spornih činjenica. Nadalje, 1. siječnja 2011. rješenje OVRV-14/16 je kao nenaplaćeno u cijelosti u inicijalnoj primopredaji proslijeđeno FINA-i od strane I. tužene na dalje postupanje. Račun tužitelja je kod I. tužene zatvoren 12. rujna 2013. Po zahtjevu tužitelja od 1.rujna 2017. provedena je od strane I. tužene provjera postupanja i utvrđeno je da radi zaprimljene obustave, rješenje OVRV-14/16 nije trebalo biti predano FINA-i na dalje postupanje. Dana 12. listopada 2017. je zatražen povrat naplaćenih sredstava od ovrhovoditelja, sada II. tuženika Atlantic trade d.o.o. što je tuženik dopisom od 30. studenog 2017. odbio izvršiti. Kontaktirana je FINA od koje je I. tuženik 3. listopada 2017. zaprimio informaciju o provedenoj konačnoj naplati u drugoj banci u iznosu od 865,00 kn dana 25. kolovoza 2017., iznosu od 2.811,10 kn dana 11. rujna 2017. i iznosu od 22.001,66 kn dana 22. rujna 2017. koji iznosi nisu sporni. Kako se na strani I. tužene dogodio propust, I-tužena je propust odmah po saznanju pokušala ispraviti. I. tužena nije bila u mogućnosti dostaviti izvornik Rješenja o obustavi ovrhe FINA-i jer istim nije raspolagala, niti raspolaže. Međutim izvornik navedenog rješenja nalazi se u spisu Trgovačkog suda u Dubrovniku posl.br. Ovrv- 14/16, a istim raspolaže i sam tužitelj. Kako je vidljivo iz navoda tužbe i priloženog zahtjeva tužitelja podnijetog Trgovačkom sudu u Dubrovniku, tužitelj je sam zatražio od suda da dostavi izvornik Rješenja o obustavi ovrhe FINA-u podneskom od

23. kolovoza 2017. po kome sud nije postupio. U konačnici pogreškom I. tuženika se okoristio II. tuženik stekavši bez osnova cjelokupan iznos utuženih sredstava, II. tuženi je nesavjestan stjecatelj od dana zaprimanja zahtjeva za povrat od strane I. tuženika. II. tuženiku je kao ovrhovoditelju bilo poznato da je pravomoćno postalo rešenje o obustavi ovrhe, no ipak usprkos tome nije povukao prijedlog za prisilnu naplatu, niti je obavijestio FINA-u o tome da mu je prestalo pravo zahtijevati ispunjenje obveze po Rješenju o ovrsi. Slijedom iznijetog. 1. tužena smatra da su propusti učinjeni ne samo od strane I. tužene nego i od strane državnih tijela kao i II. tuženika, te da se tim propustima ne može okoristiti II. tuženik, te predlaže u odnosu na I. tuženu odbiti tužbeni zahtjev za naknadu štete kao neosnovanim u cijelosti.

5. Prije svega valja reći da je sud, sukladno čl. 190. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 23/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25- dalje ZPP), dopustio preinaku tužbe navedenu u podnesku 27. srpnja 2018. kojim je tužbu proširio na Zagrebačku banku d.d. obzirom se ista upustila u raspravljanje o glavnoj stvari po preinačenoj tužbi, a nije se prije toga protivila preinaci.

6. Podneskom od 13. svibnja 2024. tužitelj je uredio konačno postavljeni tužbeni zahtjev na način da zahtjeva da:

I. Tuženik ad.1. (Zagrebačka banka d.d.) isplatiti tužitelju ukupan iznos od 3.422,62 EUR-a uvećan za zakonske zatezne kamate koje teku na pojedinačne iznose navedene kao u točki I. izreke presude.

ili

II. Tuženik ad.2. (Atlantic Trade d.o.o.) isplatiti tužitelju ukupan iznos od 3.422,62 EUR-a uvećan za zakonske zatezne kamate koje teku na pojedinačne iznose navedene kao u točki I. izreke presude.

ili

III. Tuženik ad.1. (Zagrebačka banka d.d.) i ad.2. (Atlantic Trade d.o.o.) solidarno isplati tužitelju ukupan iznos od 3.422,62 EUR-a uvećan za zakonske zatezne kamate koje teku na pojedinačne iznose navedene kao u točki I. izreke presude.

7. Iz navoda tužitelja danih u podnesku od 27. srpnja 2018. i načina postavljanja tužbenog zahtjeva proizlazi da je tužitelj, sukladno čl. 197. ZPP-a, zasnovao eventualno ili supsidijarno suparničarstvo. Tužitelj može tužbom obuhvatiti dva ili više tuženika i tako što će tražiti da tužbeni zahtjev bude prihvaćen prema sljedećem tuženiku u slučaju da bude pravomoćno odbijen prema onome koji je u tužbi naveden prije njega. O osnovanosti zahtjeva u odnosu na drugog eventualnog tuženika sud odlučuje tek ukoliko zahtjev bude pravomoćno odbijen u odnosu na prvog tuženika, međutim, da bi odlučio o osnovanosti tužbenog zahtjeva u odnosu na drugog (eventualnog) tuženika (u slučaju pravomoćnog odbijanja tužbenog zahtjeva) sud treba provesti postupak i u odnosu na drugog (eventualnog) tuženika te mu kao formalnom suparničaru dati mogućnost da se izjasni o zahtjevima i navodima protivne stranke, konkretno tužitelja. Stoga je prvostupanjski sud u parnici raspravljao o zahtjevu prema oba tuženika.

8. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u povijesni izvadak iz sudskog registra (list 5-10 spisa), podatke o poslovnom subjektu (list 11-13 spisa), Rješenje Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj VI-Ovrv.14 06/11 od 16. siječnja 2007. (list 14-15, 54 -55, 67-68 spisa), Rješenje Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Pž-964/07 od 25. rujna 2008. (list 16-19, 56-59 spisa), Obavijest o vraćanju osnove za plaćanje (list 20-22, 40, 65 spisa), Specifikaciju izvršenja osnove za plaćanje Ovrv-14/06 FINA –e (list 21, 73-74 spisa), Gmail dopis od 22. ožujka 2018. i 01. ožujka 2018.

(list 26 i 27-28, 75-76, 77 spisa), zahtjev za povrat sredstava (list 41-42, 60-63 spisa), očitovanje na zahtjev za povrat sredstava (list 43-44, 88 spisa), zamolba dužnikovih dužnika (list 86 spisa), e-mail prijepis (list 89-90 spisa), izvješće kartica prometa (list 91-95 spisa), izračun potraživanja (list 112 spisa), a izvršen je uvid i u priklopljeni spis Trgovačkog suda u Dubrovniku broj Ovrv-14/06.

9. Čl. 1045. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 –dalje ZOO) propisano je da tko drugome prouzroči štetu, dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje, dok je čl. 1046. ZOO-a propisano da je šteta umanjenje nečije imovine (obična šteta), sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta).

10. Čl. 1111. st. 1. propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, dok je st. 3. istog članka propisano da obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

11. Među strankama nije sporno da je pravni prednik II. tuženika Atlantic Trade d.o.o. kod Trgovačkog suda u Dubrovniku ishodovao rješenje o ovrsi poslovni broj Ovrv. 14/06-11 od 16. siječnja 2007., a temeljem kojeg je II. tuženik naplatio ukupan iznos od 25.787,76 kn odnosno u sada važećoj valuti iznos od 3.422,62 EUR-a uvećan za pripadajuće zatezne kamate, kako je to navedeno u točki I. izreke presude. Među strankama također nije sporno da je navedena ovrha obustavljena na temelju točke I. rješenja Trgovačkog suda u Dubrovniku posl.br. VI-Ovrv. 14/06-11 od 16. siječnja 2007., što je potvrđeno od strane Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. Pž-964/07-4 od 25. rujna 2008. Nije sporno niti da je I. tuženik Zagrebačka banka d.d. navedeno rješenje Trgovačkog suda u Dubrovniku posl.br. VI-Ovrv. 14/06-11 od 16. siječnja 2007. dana 1. siječnja 2011., kao nenaplaćeno u cijelosti, proslijedila FINA-i na daljnje postupanje iako je 15. prosinca 2008. od strane Trgovačkog suda u Dubrovniku zaprimila obustavu ovrhe temeljem rješenja posl.br. Ovrv-14/06.

12. Sporno je da li je i tko od tuženika dužan tužitelju naknaditi ukupan iznos od 25.787,76 kn odnosno 3.422,62 EUR-a sa pripadajućim kamatama tekućim od dana nakon dospijeća svakog pojedinog iznosa do isplate, a prisilno naplaćen temeljem pravomoćno obustavljene ovrhe.

13. Uvidom u priklopljeni spis Trgovačkog suda u Dubrovniku broj Ovrv-14/06 sud je utvrdio da je ovrhovoditelj Droga d.o.o. Bulje podnijela ovršni prijedlog na temelju vjerodostojne isprave protiv ovršenika MINI MARKET "NIKOLINA", vl. Ivo Vlašica, Trgovišće – Mlinski, Dubrovnik, žiro račun: 2360000-1101369953 kod Zagrebačke banke d.d., radi isplate ukupnog iznosa od 8.571,80 kn sa pripadajućim zateznim kamatama na novčanim sredstvima koja se vode na računu ovršenika. Trgovački sud otisnuo je rješenje o ovrsi 27. siječnja 2006. s uputom o pravnom lijeku, a navedeno rješenje dostavljeno je punomoćniku tužitelja i Zagrebačkoj banci, koja je dostavila Trgovačkom sudu u Dubrovniku 6. travnja 2006. obavijest o provođenju rješenja broj: Ovrv-14/06, u kojem navodi da su predmetno rješenje zaprimili, te kako isto zbog nedostatka sredstava na računu platitelja nije naplaćeno ali je zavedeno u redoslijed naplate.

13.1. Trgovački sud u Dubrovniku je 16. siječnja 2007. donio rješenje kojim je obustavio ovrhu u predmetu Ovrv-14/06 te ukinuo predmetno rješenje o ovrsi od 27. siječnja 2006. kao i sve provedene radnje u postupku. U uvodu je navedeno da se rješenje donosi spram ovršenika MINI MARKET "NIKOLINA", vl. Iva Vlašica, Trgovišće

bb, Mlini. Navedeno rješenje je otpremljeno punomoćniku ovrhovoditelja, ovršeniku te Zagrebačkoj banci nakon pravomoćnosti. Na navedeno rješenje žalio se ovrhovoditelj po punomoćniku te je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, rješenjem Pž-964/07 od 25. rujna 2008., odbio ovrhovoditeljevu žalbu kao neosnovanu i potvrdio točku I. izreke rješenja Trgovačkog suda u Dubrovniku broj Ovrv-14/06, kojim je obustavljena ovrha, te ukinuo toč. II. istog rješenja kojim je ukinuto rješenje o ovrsi od 27. siječnja 2006. Navedeno rješenje dostavljeno je punomoćniku ovrhovoditelja, te ovršeniku.

13.2. Ovršenik je 14. lipnja 2017. podnio prijedlog za obustavu ovrhe navodeći da rješenje o ovrsi Trgovačkog suda u Dubrovniku broj Ovrv-14/06 od 27. siječnja 2006. još nije provedeno na banci, niti naknadno na FINI, te predlaže sudu istu obustaviti te rješenje o obustavi dostaviti FINI radi deblokade računa ovršenika, a Trgovački sud u Splitu je rješenjem Ovrv-14/06 od 16. lipnja 2017. odbio prijedlog ovršenika za obustavom ovrhe jer je predmetna ovrha pravomoćno obustavljena rješenjem navedenog suda od 16. siječnja 2007. koje je 16. prosinca 2008. zaprimljeno kod Zagrebačke banke d.d. te se o dostavljenom prijedlogu za obustavom ne može odlučivati.

13.3. Ovršenik je 23. kolovoza 2017. podnio podnesak sudu u kojem je naveo da je FINA odbila postupiti po pravomoćnom rješenju nadležnog suda ukoliko je dostavljen od strane ovršenika, već isključivo od strane suda ili Zagrebačke banke, a isto nikad nije učinjeno. U prilog navedenom dostavlja obavijest. Nadalje, iz dopisa Trgovačkog suda u Splitu proizlazi da u vrijeme dostave nije bio na snazi Zakon o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima, te je dostava izvršena banci u kojoj se nalazi račun u kojem je predložena ovrha, a kasnije (ne) postupanje osoba koje su (Zakonom) ovlaštene provoditi ovrhu sukladno Zakonu odnosno drugim važećim propisima nije u nadležnosti predmetnog suda u navedenom ovršnom postupku.

13.4. Predmetnom spisu prileži i zamolba Zagrebačke banke d.d. od 25. rujna 2018. kojim moli provjeru da li je Zagrebačka banka rješenje o ovrsi vratila sudu kao nepodobno za postupanje jer se u navedenom rješenju navodi kao vlasnik obrta Iva Vlašica, te se ne navodi broj računa, niti MB klijenta odnosno ovršenika, a nakon izvršenog uvida u priklopljeni spis Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj Ovrv-14/06 ovaj sud je utvrdio kako istom jedino još prileži dopis Zagrebačke banke d.d. od 6. travnja 2006. (list 30 priklopljenog spisa) kojim obavještava Trgovački sud u Splitu da su dana 3. travnja 2006. zaprimili rješenje broj OVRV-14/06 za ovršenika TRGOVINA MINI-MARKET "NIKOLINA" VL.IVO VLAŠICA, 2360000-1101369953 na iznos od 11.695,73 kn i kako je rješenje zbog nedostatka sredstava na računu platitelja nenaplaćeno i zavedeno u redoslijed naplate.

14. Uvidom u obavijest o vraćanju osnove za plaćanje FINE od 2. kolovoza 2017. sud je utvrdio da je FINA vratila osnovu za plaćanje obzirom je utvrđena nemogućnost izvršenja jer FINA nije zaprimila rješenje o obustavi ovrhe, niti od suda, niti od Zagrebačke banke, te da FINA ne može postupiti po presliku rješenja o obustavi dostavljenom od strane ovršenika.

15. Iz Zahtjeva za povratom sredstava od 12. listopada 2017. koji je I. tuženik Zagrebačka banka d.d. uputio II-tuženiku Atlantic Trade d.o.o. proizlazi da je po osnovi broj: Ovrv-14/06 na teret ovršenika ovdje tužitelja, temeljem navedenog naloga, provedeno plaćanje u iznosu od 865,00 kn i 22.001,66 kn u korist Atlantic Trade d.o.o.. Iz navedenog zahtjeva proizlazi i da je I. tuženik Zagrebačka banka d.d. naknadno utvrdio da je naplata provedena temeljem rješenja za koje je Zagrebačka banka d.d.15. prosinca 2008. primila rješenje o obustavi. Obzirom na navedeno kao i činjenicu da

predmetno rješenje o ovrsi nije trebalo biti proslijeđeno na postupanje Financijskoj agenciji 1. siječnja 2011. I. tuženik moli povrat sredstava u navedenim iznosima.

16. U smislu odredbe čl. 1045. st. 1. ZOO-a opće pretpostavke odgovornosti za štetu su štetna radnja štetnika, nastala šteta, protupravnost i uzročna veza.

17. Iz provedenih dokaza u postupku te navoda stranaka sud je utvrdio da je tužitelj dokazao odgovornost I-tuženika Zagrebačke banke d.d. za štetu koja mu je u konkretnom slučaju nastala obzirom je dokazao da je upravo postupanje Zagrebačke banke d.d. i to njeno prosljeđivanje FINA-i rješenja o ovrsi broj: Ovrv 14/06 od 27. siječnja 2006., iako je zaprimio obustavu navedenog rješenja još 15. prosinca 2008., razlog prisilne naplate iznosa od 25.677,76 kn (sada 3.422,62 EUR-a) sa pripadajućim kamatama.

18. Pri tome se ističe da nisu od utjecaja na drugačiju odluku navodi I. tuženika Zagrebačke banke d.d. o tome da je u rješenju o obustavi ovrhe pogrešno navedeno ime ovršenika te da je isto nerazumljivo. Naime, iz provedenih dokaza sud je utvrdio da se I. tuženik nije obratio sudu sa zahtjevom za ispravkom rješenja, a pri tome se ističe i da rješenje o ovrsi Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj Ovrv-14/06 od 27. siječnja 2006., po kojem je I. tuženik postupao, ima isti naziv ovršenika kao i rješenje o obustavi ovrhe od 16. siječnja 2007. godine.

19. U odnosu na navode I-tuženika kojima spori pasivnu legitimaciju valja reći kako su isti utvrđeni neosnovanima obzirom je čl. 32. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima ("Narodne novine" broj 91/10) propisano da će dana 1. siječnja 2011. Financijska agencija od banaka preuzeti osnove za plaćanje upisane u njihovim očevidnicima po kojima postupak ovrhe, odnosno osiguranja još uvijek traje na način propisan stavkom 2. i 3. ovoga članka, osim naloga dužnika za plaćanje poreza i drugih javnih davanja te akceptnih naloga. Banke su dužne do dana predaje osnova za plaćanje Agenciji obračunati kamate na iznos neizvršene obveze.

20. Sud je visinu tužbenog zahtjeva, iako istu I. i II. tuženiku nisu izričito osporavali, utvrdio uvidom u Specifikaciju izvršenja osnove za plaćanje Ovrv-14/06 FINA –e iz koje proizlazi kako je temeljem predmetnog rješenja i ovrsi naplaćen iznos od 10.026,80 kn s osnova glavnog duga te iznos od 15.760,96 kn s osnova kamata/tečajne razlike radi čega je naloženo I-tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. isplatiti tužitelju ukupan iznos od 25.677,76 kn sada 3.422,62 EUR-a sa zateznim kamatama tekućim od dana naplate, sukladno čl.1086. ZOO-a, svakog pojedinog iznosa kako je to navedeno u izreci presude. Odluka o stopi zatezne kamate temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. i st. 8. ZOO-a.

21. S obzirom da je prihvaćen tužbeni zahtjev prema I. tuženiku sud nije raspravljao o zahtjevu protiv II. tuženika te je valjalo u odnosu na supsidijarnog tuženika utvrditi da je parnica prestala teći radi čega je odlučeno kao u izreci rješenja.

22. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbama čl.154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, a troškovi su odmjereni sukladno Tarifi o nagradama i naknadi za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 - dalje: Tarifa) prema vrijednosti postavljenog tužbenog zahtjeva i zatraženom trošku. Tako je tužitelju valjalo priznati trošak sastava tužbe po Tbr. 7/1- 100 bodova, trošak sastava podneska od 25. srpnja 2018. po Tbr. 7/1- 100 bodova, trošak zastupanja na ročištu 8. studenog 2018. po Tbr. 9/1 – 100 bodova, trošak zastupanja na ročištu 1. listopada 2019. po Tbr. 9/1 – 100 bodova, trošak sastava podneska od 13. svibnja 2024. po Tbr. 8/4- 25 bodova i trošak zastupanja na ročištu 25. rujna 2026. po Tbr. 9/1 – 100 bodova odnosno ukupno 525 bodova, a što uz vrijednost boda iznosi 1.050,00 EUR te uz PDV od 25% ukupno iznosi 1.312,50 EUR. Navedenom trošku dodan je trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu

od 80,70 EUR te trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 154,23 EUR dakle tužitelju su ukupno priznati troškovi u iznosu od 1.547,43 EUR.

23. S obzirom da I-tuženik nije uspio u postupku temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a ne pripadaju mu troškovi postupka, dok sud nije odlučivao o troškovima sudske pristojbe na odgovor na tužbu II. tuženika jer, prema odredbi čl. 4. toč. 2. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18, 51/23), sudska pristojba na odgovor na tužbu nastaje po pravomoćnom završetku postupka.

24. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 29. listopada 2026.

Sutkinja
Alma Beganović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana računajući od dana primitka ove presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:
1. Tužitelju po pun.
2. I. tuženiku po pun.
3. II. tuženiku

Broj zapisa: **9-3088f-57dc1**

Kontrolni broj: **00bbf-8f1a0-a870f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.